

„Bunătatea Ta ajunge până la ceruri”

Sabat după-amiază

De memorat: Psalmii 57:9,10

9 „Te voi lăuda printre popoare, Doamne! Te voi cânta printre neamuri. **10** Căci bunătatea Ta ajunge până la ceruri, și credințioșia Ta până la nori.”

Psalmiștii conștientizează că sunt săraci din punct de vedere spiritual și nu au nimic bun de oferit lui Dumnezeu, adică, nu au nimic în ei înșiși și prin ei înșiși care să îi recomande înaintea tronului sfânt al lui Dumnezeu (Psalmii 40:17). Înțeleg că, la fel ca noi toți, au nevoie de har, de harul lui Dumnezeu. Pe scurt, au nevoie de Evanghelie.

Psalmii accentuează faptul că oamenii sunt complet dependenți de mila lui Dumnezeu. Din fericire, mila lui Dumnezeu este veșnică, după cum se poate vedea atât în lumea creată de Dumnezeu, cât și în istoria poporului Său (Psalmul 136). Înaintea Dumnezeului celui veșnic, viața omului este la fel de trecătoare ca iarba, dar Dumnezeu are milă de oameni și le înnoiește puterea (103:3,5,15), iar în El au perspectiva veșniciei.

Poporul lui Dumnezeu găsește alinare în faptul că Domnul este devotat legământului Său. Tânguirile oamenilor, indiferent cât de stăruitoare uneori, sunt adeseori pline de speranță pentru că sunt adresate Tatălui lor îndurător din ceruri (103:13; 68:5; 89:26). Experiențele recente ale harului și iubirii lui Dumnezeu le întăresc hotărârea de a se închina și de a-I sluji lui Dumnezeu și nimănui altcuiva sau la nimic altceva.

Duminică, 11 februarie

„În veac ține îndurarea Lui”

1. Citește Psalmul 136. Ce gând predomină în acest psalm? Unde găsește psalmistul dovezi pentru versurile sale?

Psalmul 136

- 1** Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!
- 2** Lăudați pe Dumnezeul dumnezeilor, căci în veac ține îndurarea Lui!
- 3** Lăudați pe Domnul domnilor, căci în veac ține îndurarea Lui!
- 4** Pe Cel ce singur face minuni mari, căci în veac ține îndurarea Lui!
- 5** Pe Cel ce a făcut cerurile cu pricepere, căci în veac ține îndurarea Lui!
- 6** Pe Cel ce a întins pământul pe ape, căci în veac ține îndurarea Lui!
- 7** Pe Cel ce a făcut luminători mari, căci în veac ține îndurarea Lui!
- 8** Soarele, ca să stăpânească ziua, căci în veac ține îndurarea Lui!

- ⁹ Luna și stelele, ca să stăpânească noaptea, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ¹⁰ Pe Cel ce a lovit pe egipteni în întâii lor născuți, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ¹¹ Și a scos pe Israel din mijlocul lor, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ¹² Cu mână tare și cu braț întins, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ¹³ Pe Cel ce a tăiat în două Marea Roșie, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ¹⁴ Care a trecut pe Israel prin mijlocul ei, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ¹⁵ Și a aruncat pe faraon și oștirea lui în Marea Roșie, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ¹⁶ Pe Cel ce a călăuzit pe poporul Său în pustiu, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ¹⁷ Pe Cel ce a lovit împărați mari, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ¹⁸ Pe Cel ce a ucis împărați puternici, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ¹⁹ Pe Sihon, împăratul amoriților, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ²⁰ Și pe Og, împăratul Basanului, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ²¹ Și le-a dat țara de moștenire, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ²² De moștenire robului Său Israel, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ²³ Pe Cel ce Și-a adus aminte de noi când eram smeriți, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ²⁴ Și ne-a izbăvit de asupritorii noștri, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ²⁵ Pe Cel ce dă hrană oricărei făpturi, căci în veac ține îndurarea Lui!
- ²⁶ Lăudați pe Dumnezeu cerurilor, căci în veac ține îndurarea Lui!

Psalmul 136 face apel la poporul lui Dumnezeu să Îl laude pe Domnul pentru îndurarea Sa, așa cum se poate vedea manifestându-se în lumea creată (Psalmii 136:4-9) și în istoria lui Israel (136:10-22). „Îndurarea” (ebr. *khesed*, „dragoste neclintită”) include bunătatea lui Dumnezeu și loialitatea Lui față de creația Sa și față de legământul Său cu Israel. Psalmul arată că puterea imensă a lui Dumnezeu și grandoarea Sa se trag din iubirea Sa neclintită. Domnul este „Dumnezeul dumnezeilor” și „Domnul domnilor” – o expresie ebraică ce înseamnă „cel mai mare Dumnezeu” (136:1-3), nu în sensul că ar exista alți dumnezei, ci că El este singurul Dumnezeu. Minunile Sale mărețe, care nu pot fi imitate de nimeni, sunt demonstrația incontestabilă a supremației Sale (136:4). Dumnezeu a creat cerurile, pământul și corpurile cerești, la care păgânii se închină (Deuteronomul 4:19). Psalmii îi dezbracă pe zii păgâni de autoritate și la fel fac cu orice sursă de încredere de origine umană. Aceștia nu sunt decât simple produse ale creației. Sunt elemente create, nu Creatorul – o distincție crucială.

Imaginea mâinii tari a lui Dumnezeu și a brațului Său întins (Psalmii 136:12) accentuează eficacitatea puterii lui Dumnezeu și sfera largă a îndurării Sale. Mila divină observată în lumea creată și în istorie ar trebui să Îi inspire poporul să se încreadă în El și să rămână fidel legământului Său. Refrenul „căci în veac ține îndurarea Lui” se repetă de 26 de ori în Psalmul 136, convingându-i astfel pe închinători că Domnul nu Se schimbă și Își va repeta binefacerile din trecut la fiecare nouă generație. Dumnezeu Își aduce aminte de poporul Său (136:23) și este devotat legământului Său de har. Încrederea în îndurarea veșnică a lui Dumnezeu este miezul credinței biblice, care include atât închinare și încredere voioasă, cât și prudență și pocăință. Psalmul 136 (v. 23-25) se încheie cu grija universală a lui Dumnezeu pentru lume. Îndurarea lui Dumnezeu este oferită nu numai poporului Israel, ci întregii creații. Prin urmare, psalmul vorbește despre caracterul universal al harului divin salvator și cheamă întreaga lume să se alăture laudei aduse de Israel Domnului (vezi și Luca 2:10; Ioan 3:16; Faptele 15:17).

În ce mod imaginea lui Isus pe cruce murind pentru noi transmite cel mai mare adevăr despre Dumnezeu: acela că „în veac ține îndurarea Lui”?

Luni, 12 februarie

„Zidește în mine o inimă curată!”

2. Citește Psalmii 51:1-5. De ce face psalmistul apel la mila lui Dumnezeu?

Psalmii 51:1-5

- ¹ Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele!
- ² Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curăță-mă de păcatul meu!
- ³ Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea.
- ⁴ Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta și fără vină în judecata Ta.
- ⁵ Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea..

Regele David își varsă sufletul înaintea Domnului și cere iertare pentru păcat în timpul momentelor de întuneric spiritual din viața lui (2 Samuel 12). Iertarea este darul extraordinar al harului lui Dumnezeu, rezultatul mării Lui îndurări (Psalmii 51:1). Regele David face apel la Dumnezeu să Se comporte cu el nu după cum merită, din cauza păcatului

său (103:10), ci în acord cu caracterul Său divin, adică în acord cu mila, credincioșia și compasiunea Sa (Psalmii 51:1; Exodul 34:6,7).

3. Citește Psalmii 51:6-19. Cum este descrisă aici iertarea pentru păcat? Care este scopul iertării divine?

Psalmii 51:6-19

- ⁶ Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă, dar, să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu!
- ⁷ Curăță-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada.
- ⁸ Fă-mă să aud veselie și bucurie, și oasele pe care le-ai zdrobit Tu, se vor bucura.
- ⁹ Întoarce-Ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele!
- ¹⁰ Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeuule, pune în mine un duh nou și statornic!
- ¹¹ Nu mă lepăda de la fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt.
- ¹² Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!
- ¹³ Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine.
- ¹⁴ Dumnezeuule, Dumnezeul mântuirii mele! Izbăvește-mă de vina sângelui vărsat, și limba mea va lăuda îndurarea Ta.
- ¹⁵ Doamne, deschide-mi buzele, și gura mea va vesti lauda Ta.
- ¹⁶ Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus: dar Ție nu-Ți plac arderile de tot.
- ¹⁷ Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeuule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.
- ¹⁸ În îndurarea Ta, varsă-Ți binefacerile asupra Sionului și zidește zidurile Ierusalimului!
- ¹⁹ Atunci vei primi jertfe neprihănite, arderi de tot și jertfe întregi; atunci se vor aduce pe altarul Tău viței.

Iertarea divină implică mai mult decât o pronunțare legală a nevinovăției. Iertarea divină produce o schimbare profundă care atinge cele mai tainice părți ale ființei umane (Psalmii 51:6; Evrei 4:12). Dă naștere unei ființe noi (Psalmii 51:10; Ioan 3:3-8). Verbul ebraic *bara*, tradus ca „a face”, descrie puterea creatoare divină (Geneza 1:1). Numai Dumnezeu poate *bara*; numai Dumnezeu poate produce o schimbare radicală și de durată în inima persoanei pocăite (2 Corinteni 4:6).

David cere o curățare cu isop (Leviticul 14:2-8; Psalmii 51:7). El simte că vina lui nu îi permite să fie în prezența Domnului, la fel cum leprosului nu îi este permis să stea în comunitate cât durează starea lui de necurăție (Psalmii 51:11). David se teme că jertfele nu îl pot curăța complet, pentru

că nu există nicio jertfă care să facă ispășire pentru păcatele intenționate comise de el: adulter și crimă (Exodul 21:14; Leviticul 20:10). Numai harul divin necondiționat putea accepta inima „zdrobită și măhnită” a lui David ca jertfă și putea să îl readucă în armonie cu Dumnezeu (Psalmii 51:16,17). Cerând o curățare cu isop, el dorește să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu îl poate ierta pe David pentru adulter, înșelăciune și crimă cu premeditare, ce speranță există pentru tine?

Marți, 13 februarie

Dacă s-ar păstra înregistrarea păcatelor...

4. Citește Psalmul 130. Cum sunt descrise gravitatea păcatului și speranța pentru păcătoși?

Psalmul 130

- ¹ Din fundul adâncului, Te chem, Doamne!
- ² Doamne, ascultă-mi glasul! Să ia aminte urechile Tale la glasul cererilor mele!
- ³ Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?
- ⁴ Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.
- ⁵ Eu nădăjduiesc în Domnul, sufletul meu nădăjduiește, și aștept făgăduința Lui.
- ⁶ Sufletul meu așteaptă pe Domnul mai mult decât așteaptă străjerii dimineța, da, mai mult decât așteaptă străjerii dimineța.
- ⁷ Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea și la El este belșug de răscumpărare!
- ⁸ El va răscumpăra pe Israel din toate neleguirile lui.

Suferința psalmistului este legată de păcatele sale și ale poporului (Psalmii 130:3,8), care sunt atât de grave încât amenință să separe poporul de Dumnezeu pentru totdeauna (130:3). Scriptura spune că păcatele sunt consemnate pentru Ziua Judecării (Daniel 7:10; Apocalipsa 20:12) și numele păcătoșilor sunt șterse din cartea vieții (Exodul 32:32; Psalmii 69:28; Apocalipsa 13:18). Dar psalmistul face apel la iertarea lui Dumnezeu să șteargă înregistrările păcatelor (Psalmii 51:1,9; Ieremia 31:34; Mica 7:19). El știe că „Dumnezeu nu este mânios din fire. Iubirea lui este veșnică. «Mânia» Lui este trezită numai de incapacitatea omului de a aprecia iubirea Sa. [...] Scopul mâniei Sale nu este să rănească, ci să vindece omul; nu să distrugă, ci să salveze poporul legământului Său (vezi Osea 6:1,2)” (Hans K. LaRondelle, *Deliverance in the Psalms*, 1983,

p.180, 181). Este absolut remarcabil că disponibilitatea lui Dumnezeu de a ierta păcatele – nu de a le pedepsi – inspiră venerația față de El (Psalmii 130:4; Romani 2:4). Închinarea sinceră este construită pe admirarea caracterului iubitor al lui Dumnezeu, nu pe teama de pedeapsă.

Copiii lui Dumnezeu sunt chemați să sperे în Domnul (Psalmii 27:14; 37:34). Termenul ebraic *qawah* înseamnă literal „a întinde” și este rădăcina cuvântului ebraic pentru „a spera”. Prin urmare, speranța în Domnul și așteptarea făgăduințelor Lui nu reprezintă o cedare pasivă în fața împrejurărilor nefericite, ci o anticipare cu nerăbdare a intervenției divine. Speranța și așteptarea psalmistului provin nu din optimismul lui personal, ci din Cuvântul lui Dumnezeu (130:5). Așteptarea și speranța plină de credință în Domnul nu este zadarnică, pentru că după noaptea întunecată vine dimineața izbăvirii divine.

Vedem cum ruga personală a psalmistului devine cea a întregii comunități (130:7,8). Bunăstarea personală este inseparabilă de cea a întregului popor. Prin urmare, cel care se roagă nu se roagă doar pentru sine, ci pentru întreaga comunitate. În calitate de credincioși, suntem parte dintr-o comunitate și ceea ce afectează o parte a comunității îi afectează pe toți.

Ce înseamnă pentru tine personal întrebarea: „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?” (Psalmii 130:3) ? Unde ai fi dacă Domnul ar păstra înregistrarea păcatelor tale?

Miercuri, 14 februarie

Dumnezeul minunat și milostiv

5. Citește Psalmii 113 și 123. Care sunt cele două aspecte ale caracterului lui Dumnezeu descrise în acești psalmi?

Psalmul 113

- ¹ Lăudați pe Domnul! Robii Domnului, lăudați, lăudați Numele Domnului!
- ² Fie Numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac!
- ³ De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie Numele Domnului lăudat.
- ⁴ Domnul este înălțat mai presus de toate neamurile, slava Lui este mai presus de ceruri.
- ⁵ Cine este ca Domnul Dumnezeuul nostru care locuiește atât de sus?
- ⁶ El își pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri și pe pământ.
- ⁷ El ridică pe sărac din țărână, înalță pe cel lipsit din gunoi,
- ⁸ ca să-i facă să șadă împreună cu cei mari: cu mai marii poporului Său.

⁹ El dă o casă celei ce era stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei. Lăudați pe Domnul!

Psalmul 123

¹ La Tine îmi ridic ochii, la Tine care locuiești în ceruri.

² Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor, și ochii roabei, la mâna stăpânei ei, așa se uită ochii noștri la Domnul Dumnezeu nostru până va avea milă de noi.

³ Ai milă de noi, Doamne, ai milă de noi, căci suntem sături de dispreț;

⁴ ne este sătul sufletul de batjocurile celor îngâmfați, de disprețul celor trufași.

Psalmii 113 și 123 laudă atât maiestatea, cât și mila Domnului. Maiestatea Domnului se vede în măreția numelui Său și în locul înălțat al tronului Său, care este mai presus de toate popoarele și mai presus de ceruri (113:4,5; 123:1). „Cine este ca Domnul Dumnezeu nostru [...]?” (113:5) este o întrebare retorică ce transmite ideea că nicio putere din lume nu poate sta împotriva Dumnezeului lui Israel. Înălțimile inaccesibile la care locuiește Dumnezeu sunt ilustrate prin faptul că Dumnezeu este dispus să Se coboare sau să Își plece privirile să vadă (113:6). Faptul că Dumnezeu locuiește pe înălțimi nu Îl împiedică să observe ce se întâmplă aici jos, pe pământ. Mila lui Dumnezeu se manifestă prin disponibilitatea Lui plină de har de a relaționa cu lumea și de a-i scoate pe cei lipsiți și săraci din necazurile lor. Mâna Lui generoasă nu le este ascunsă slujitorilor Săi, chiar dacă locuința Lui este în cerurile îndepărtate.

Grandoarea și grija lui Dumnezeu – care nu se pot înțelege pe deplin din cauza transcendenței Lui uimitoare – devin explicite în faptele Sale marcate de compasiune. Cei lipsiți, cei săraci și cei asupriți ar putea beneficia în mod direct de puterea suverană a lui Dumnezeu prin remarcabile răsturnări de situație realizate de El în favoarea lor. Mărețul Dumnezeu Își manifestă grandoarea prin folosirea puterii Sale ca să-i înalțe pe cei doborâți. Oamenii sunt liberi să se apropie de Dumnezeu pentru că maiestatea și supremația Lui suverană nu schimbă faptul că El este Creatorul și Susținătorul lor îndurător și că oamenii sunt slujitorii Săi, copiii Săi dragi.

Închinarea este așadar motivată nu doar de măreția lui Dumnezeu, ci și de bunătatea Lui. Lauda nu este limitată de timp și de spațiu (113:2,3). Maiestuozițata și îndurarea Domnului se manifestă cel mai bine prin Isus Hristos, care a fost dispus să Se coboare din cer și să ajungă până la moarte de cruce pentru a ridica omenirea căzută (Filipeni 2:6-8). Aici, la cruce, avem cele mai nobile motive să ne închinăm și să Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut pentru noi.

Meditează la Golgota și la cele întâmplate acolo pentru tine personal. Din ce anume te-a salvat Isus?

Joi, 15 februarie

„Nu uita niciuna din binefacerile Lui!”

6. Citește Psalmul 103. Cum este subliniată aici mila lui Dumnezeu?

Psalmul 103

- ¹ Binecuvântă, suflă, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt!
- ² Binecuvântă, suflă, pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui!
- ³ El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale;
- ⁴ El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare;
- ⁵ El îți satură de bunătați bătrânețea și te face să întinerești iarăși ca vulturul.
- ⁶ Domnul face dreptate și judecată tuturor celor asupriți.
- ⁷ El Și-a arătat căile Sale lui Moise, și lucrările Sale, copiilor lui Israel.
- ⁸ Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate.
- ⁹ El nu Se ceartă fără încetare și nu ține mânia pe vecie.
- ¹⁰ Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre.
- ¹¹ Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El;
- ¹² cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.
- ¹³ Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.
- ¹⁴ Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână.
- ¹⁵ Omul! Zilele lui sunt ca iarba, și înflorește ca floarea de pe câmp.
- ¹⁶ Când trece un vânt peste ea, nu mai este, și locul pe care-l cuprindea n-o mai cunoaște.
- ¹⁷ Dar bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El, și îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor,
- ¹⁸ pentru cei ce păzesc legământul Lui și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinescă.
- ¹⁹ Domnul Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri, și domnia Lui stăpânește peste tot.
- ²⁰ Binecuvântați pe Domnul, îngerii Lui, care sunteți tari în putere, care împliniți poruncile Lui și care ascultați de glasul cuvântului Lui.

²¹ **Binecuvântați pe Domnul, toate oștirile Lui, robii Lui, care faceți voia Lui!**

²² **Binecuvântați pe Domnul, toate lucrările Lui, în toate locurile stăpânirii Lui! Binecuvântă, suflete, pe Domnul!**

Psalmul 103 exemplifică numeroasele binecuvântări ale Domnului. Din binecuvântări fac parte toate „binefacerile lui” (103:2) în vederea unei vieți înfloritoare (103:3-6). Aceste binecuvântări provin din caracterul plin de har al lui Dumnezeu și din fidelitatea Lui față de legământul încheiat cu Israel (103:7-18). Domnul Își aduce aminte de natura fragilă și efemeră a oamenilor și are compasiune pentru poporul Său (103:13-17). Aducerea aminte este mai mult decât o simplă activitate cognitivă. Implică un angajament care se exprimă prin acțiune: Dumnezeu Își salvează și Își susține poporul (103:3-13). Imaginile vii din versetele 11-16 ilustrează măreția incomensurabilă a harului divin, care se poate compara numai cu vastitatea infinită a cerului (Isaia 55:9). În acest caz, cum ar trebui să răspundă oamenii la bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu?

Mai întâi, binecuvântându-L pe Domnul (Psalmii 103:1,2). Binecuvântarea este în general înțeleasă ca un act de revărsare de beneficii materiale și spirituale asupra cuiva (Geneza 49:25; Psalmii 5:12). Pentru că Dumnezeu este Sursa tuturor binecuvântărilor, cum pot ființele umane să Îl binecuvânteze pe Dumnezeu? Un subaltern poate binecuvânta un superior printr-o formă de recunoștință sau laudă (1 Împărați 8:66; Iov 29:13). Dumnezeu binecuvântează oamenii oferindu-le lucruri bune, iar oamenii Îl binecuvântează pe Dumnezeu laudând binele care Îl caracterizează, adică, venerându-L pentru caracterul Lui plin de har.

În al doilea rând, Îl putem binecuvânta pe Dumnezeu amintindu-ne toate binefacerile Sale și legământul Său (Psalmii 103:2; 18:22), la fel cum Dumnezeu Își aduce aminte de starea umană fragilă și de legământul Lui cu poporul Său (103:3-13). Memoria este un aspect crucial al relației dintre Dumnezeu și poporul Său. Așa cum Dumnezeu Își amintește făgăduințele făcute poporului, și poporul este îndatorat să-și aducă aminte de credințioșia lui Dumnezeu și să-I răspundă cu iubire și ascultare.

„Ar fi bine pentru noi ca în fiecare zi să petrecem o oră de meditație asupra vieții lui Hristos. Să cercetăm viața Sa punct cu punct și să ne lăsăm imaginația să surprindă fiecare scenă și în special pe cele finale. [...] Dacă vrem să fim mântuiți la sfârșit, trebuie să învățăm lecția răbdării și a umilinței la piciorul crucii” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 83).

Un gând de încheiere

Studiu suplimentar

Ellen G. White, *Calea către Hristos, capitolul 2, „Păcătosul are nevoie de Hristos”*.

„A nu-L lăuda pe Dumnezeu ar însemna a uita toate binefacerile Lui, a nu aprecia darurile divine. Numai cei care laudă nu uită. A ne gândi la Dumnezeu și a vorbi despre El nu înseamnă laudă. Lauda începe când recunoaștem maiestatea lui Dumnezeu și lucrările lui Dumnezeu și răspundem cu adorarea bunătății, milei și înțelepciunii Lui” (Hans LaRondelle, *Deliverance in the Psalms*, p. 178).

Importanța mărturisirii solemne cu privire la îndurarea veșnică a lui Dumnezeu dobândește o semnificație și mai profundă atunci când ne amintim că *hesed*-ul lui Dumnezeu – adică mila, îndurarea și credințioșia Sa față de legământ – rămâne ferm și invariabil în mijlocul răzvrătirii omenirii împotriva Lui. „Noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și nu merităm favoarea Sa, totuși El Însuși a așezat pe buzele noastre cea mai frumoasă dintre rugăciuni: «Pentru Numele Tău, nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi» (Ieremia 14:21). Când venim la El mărturisindu-ne păcatul și nevrednicia, Domnul Și-a luat angajamentul să ne asculte strigătul. Însăși onoarea tronului Său este în joc prin împlinirea cuvântului Său față de noi” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 148).

Studiu zilnic

Biblia: Ieremia 7 – 13;

Ce va întinde Domnul în fața soarelui, lunii și stelelor?

De unde scoate Domnul vântul?

Pentru ce a spus Domnul: „Să vă fie rușine!”?

Poate un pardos să-și schimbe petele?

Ellen G. White, *Divina vindecare, capitolul „Vindecarea minții” (de la „Făgăduințe de vindecare” la final)*.

Ce armă poate fi întotdeauna folosită împotriva descurajării?